

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιβ' 16-21) 18 Νοεμβρίου 2018

Ή σημερινή εύαγγελική περικοπή, ἀδελφοί μου, λέγεται «παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου». Ή ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὴν διηγηθεῖ ὁ Κύριος δόθηκε ἀπὸ τὸ ἔξῆς περιστατικό. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκροατὲς τοῦ Χριστοῦ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε εἰπε τῷ ἀδελφῷ μου μερίσασθαι τὴν κληρονομία μετ’ ἐμοῦ» (Λουκ. 12, 1) καὶ ἔλαβε ὡς ἀπάντηση τὸ ἐρώτημα «τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ’ ὑμᾶς;». Ὄταν δυὸς ἀδέλφια, ποὺ μεταξύ τους συνδέονται μὲ δεσμοὺς αἵματος, πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν ἀδελφοσύνη βάζουν τὴν πλεονεξία, ποιός μπορεῖ νὰ τοὺς ἀλλάξει γνώμη καὶ νὰ τοὺς συμβιβάσει; Ή πλεονεξία ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν καρδιὰ κάθε ἀνθρώπου κάθε εὐγενικὸ συναίσθημα, ἀκόμα καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὰ ἀδέλφια. Γι’ αὐτὸ ὁ Κύριος ἄφησε τὸν πλεονέκτη ἀδελφό, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀκροατές του καὶ εἶπε «ὅρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάστης πλεονεξίας· ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύει τινὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ (Λουκ. 12, 15). Δὲν ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῶν ὑπαρχόντων του, γι’ αὐτὸ ἀς προσέχει καὶ ἀς προφυλάσσει ὁ καθένας τὸν ἔαυτό του ἀπὸ κάθε πλεονεξία. Καὶ γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν ὅλοι ὅτι ἡ πλεονεξία εἶναι ἀφροσύνη καὶ ὁδηγεῖ σὲ ψυχικὸ καὶ σωματικὸ ὅλεθρο, διηγήθηκε τὴν παραβολὴ τοῦ «ἄφρονος πλουσίου».

Ή συμπεριφορὰ τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς εἶναι πράγματι ἀφροσύνη. Διότι λησμονεῖ τὸν Θεὸν τὴν ὥρα τῆς εὐφορίας τῶν ἀγρῶν του. Λησμονεῖ ἢ μᾶλλον δὲν πιστεύει ὅτι ὁ Θεὸς κυβερνᾷ τὸν κόσμο καὶ ὅτι, ἀν Ἐκεῖνος δὲν θέλει, ὅσο καὶ ἀν κοπιάσει, οὕτε οἱ ἀγροί του οὕτε τὰ χωράφια του θὰ ἀπέδιδαν καρπούς οὕτε οἱ ἐλιές του σταγόνα λάδι. Λησμονεῖ ὅτι ἔχει προικισθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ ἀθάνατη ψυχὴ καὶ ἔχει ὑποχρέωση νὰ τὴν καλλιεργήσει. Ξεχνᾶ ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν διατρέφεται μὲ προϊόντα καὶ καρποὺς τῆς γῆς καὶ ὑλικὰ μέσα. Ἔτσι γίνεται ὁ ἴδιος δολοφόνος τῆς ψυχῆς του. Τί μεγάλη στ’ ἀλήθεια ἀφροσύνη.

Όμως προχωρεῖ καὶ σὲ ἄλλη ἀφροσύνη ὁ πλούσιος. Παραμελεῖ καὶ ἀγνοεῖ τοὺς συνανθρώπους του. Ή στάση του εἶναι προκλητική. Χωρὶς συναίσθηση καὶ χωρὶς ντροπὴ τακτοποιεῖ τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὴν εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς του μόνο γιὰ τὸν ἔαυτό του «συνάξω πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου». Γκρέμισε ὁ πλούσιος τὶς ἀποθῆκες του καὶ ἔκτισε μεγαλύτερες. Κουράστηκε πολὺ μέχρι νὰ συγκεντρώσει τὰ ἀγαθά του. Ξάπλωσε κατόπιν νὰ ξεκουραστεῖ ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν ἀγωνία καὶ γεμάτος αὐταρέσκεια μονολογοῦσε. «Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ γιὰ πολλά χρόνια. Άναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου».

Άφροσύνη σὲ ὅλο τὸ μεγαλεῖο, ἀφοῦ ἀκούγεται ἡ φωνὴ ποὺ δὲν περιμένει κανεὶς καὶ προσγειώνει στὴν πραγματικότητα. «Ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπό σοῦ, ἂ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;» Άνόητε ἄνθρωπε, ἐστήριξες τὴν ζωὴν στὸν πλοῦτο σου τὸν ὁποῖο ὄριζεις. Τὴν ζωὴν σου ὅμως δὲν σκέφθηκες ὅτι ἄλλος τὴν ὄριζει;

Ο πλούσιος τῆς παραβολῆς εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἑναγώνιου κόπου. Ἡ πλεονεξία του ἀποβλέπει στὴν προσωπική του ἰκανοποίηση καὶ αὐτή του ἡ διάθεση τὸν ὀδηγεῖ στὸ νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνθρωπους καὶ ἐπομένως καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν. Μένει ἔρημος καὶ δυστυχῆς καὶ δὲν ἔχει ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα «Ἄ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;». Ό ἄφρων καὶ πλεονέκτης δὲν πιστεύει στὸν Θεὸν, δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἄνθρωπους καὶ δὲν αἰσθάνεται τίποτε γιὰ ὅτι προσωπικὰ δὲν τὸν ἀφορᾶ καὶ ἔτσι ἔχει δολοφονήσει τὴν ψυχή του. Δὲν ξέρει τίνος εἶναι ὅσα συγκέντρωσε καὶ πέρασε ἡ ζωὴ του μέσα σὲ μιὰ ἀγωνία.

Ἄδελφοί μου, ἀς ἔχουμε πάντα στὸ μυαλό μας τὴν φράση τοῦ εὐαγγελίου «ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ» καὶ ἀς ἀκούσουμε τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου μας «γίνεσθε ἔτοιμοι ὅτι ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε ὁ Υἱὸς τοῦ ἄνθρωπου ἔρχεται (Λουκ. 12:40). Τοῦτο ἴσχύει γιὰ ὅλους, πλουσίους καὶ φτωχούς. Ἅφρονες καὶ συνετούς, ἔνθεους καὶ μῆ. Γιαυτὸ «γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε». Ό Θεὸς δὲν θὰ μᾶς κρίνει ἀνάλογα μὲ τὸν χρόνο ποὺ ζήσαμε, ἀλλὰ ἀνάλογα μὲ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς ποὺ κάναμε καὶ γιὰ ὅσα δὲν κάναμε.

Ἄδιάκοπο αἴτημα στὴν προσευχή μας νὰ εἶναι ἡ παράκλησή μας «τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι», ὥστε τὰ τέλη μας νὰ ἀποβοῦν «χριστιανά, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά», χωρὶς ἀφροσύνη, γιὰ νὰ ἔχουμε «καλὴν ἀπολογίαν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ». Άμήν.

[dkpdf-button]